

ἐξετάσουμε κάτι τι πιά πεζό: τή δειλία στή πιά ἀσχημή της μορφή, δηλαδή τή καμουφλαρισμένη δειλία.

Αυτή είναι ένα μεγάλο εμπόδιο για τήν ἀπόκτηση τῆς ἀφοβίας. Θά ρωτήσετε: Τί είναι αυτή ἡ καμουφλαρισμένη δειλία; Είναι, ἀπλουστάτα, ἡ δειλία πού κατορθώνουμε νά τήν παρουσιάσουμε μέ χίλια δυό ἄλλα φορέματα, δῆθεν πιά ὠραία, πιά ἑλκυστικά.

Ἄς ὑποθέσουμε πώς κάποιος ἔχει ἀδικήσει ἕναν ἄλλον. Ἡ ἀδικία του είναι καταφάνερη, φωνάζει μέχρι τόν οὐρανό. Ἐμεῖς, ἂν ἦμαστε ἄνθρωποι ἀφοβοί, δέν θά ἔπρεπε νά πάρουμε τό μέρος τοῦ ἀδικουμένου; Θά σκεφθῆτε, ἴσως, μά ἀφοῦ κανείς δέν μᾶς κάλεσε, τί θέλουμε νά βγοῦμε μεῖς μέσα στήν μέση; Δέν ἔχει σημασία. Σέ ὑποθέσεις ὅπου καταπατάται ἡ δικαιοσύνη δέν πρέπει νά περιμένουμε νά μᾶς εἶχαν καλέσει. Θά πρέπει νά τρέξουμε νά βοηθήσουμε τόν ἀδικούμενο. Νά ἀποκαταστήσουμε τό δίκαιο. Αυτό είναι, βέβαια, τί πρέπει. Ἐμεῖς, ὅμως, τί κάνουμε; Ἀπό δειλία δέν κάνουμε τίποτε.

Τώρα, ἄς ὑποθέσουμε πώς ἔρχεται ὁ ἀδικημένος καί ζητάει τή βοήθειά μας. Μᾶς παρακαλεῖ νά ποῦμε τήν γνώμη μας. Νομίζετε πώς τώρα πού μᾶς κάλεσαν θά κάνουμε τίποτε καλύτερο; Τό πιθανώτερο είναι, πώς, καί τώρα πού μᾶς κάλεσαν, θά τηρήσουμε τήν ἴδια δειλή στάση, κάνοντας τόν δῆθεν ἀμερόληπτο. Προσπαθοῦμε νά μή δυσαρεστήσουμε οὔτε τόν ἕναν οὔτε τόν ἄλλο. Ἐπειδή, δηλαδή, δέν ἔχουμε τό θάρρος νά ποῦμε σ' ἐκεῖνον πού ἀδικεῖ, πώς ἔχει ἀδικήσει τόν ἄλλον, γι' αὐτό λέμε ὅτι ναι μέν ἔχει δίκη ὁ ἕνας, ἀλλά δέν ἔχει ἀδικο καί ὁ ἄλλος. Ἐτσι κάνουμε τόν ἀμερόληπτο εἰς βίρος τοῦ δίκου τοῦ ἄλλου. Μέ μασημένα λόγια προσπαθοῦμε νά πουλήσουμε ἀμεροληψία!

Ἄλλά στόν Κύριο δέν ἀρέσουν αὐτά. Ἐκεῖνος μᾶς παράγγειλε στά λόγια μας τό "ναί" νά εἶναι "ναί" καί τό "ὄχι" νά εἶναι "ὄχι". Τά ἄλλα, τά μπερδεμένα λόγια, τά "ναί καί ὄχι" καί τά ὅμοια, δέν εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι κατασκευάσματα τοῦ διαβόλου. Κάτι τέτοια πρέπει νά θεωροῦμε πώς εἶναι ναι χειρότερα καί ἀπό τήν ἴδια τή δειλία. Γιατί ἡ δειλία τουλάχιστον εἶναι κάτι τό ἀσχημο, ἀλλά εἶναι πράγμα φανερό. Ἐνῶ ἡ δῆθεν ἀμεροληψία εἶναι καί δειλία ἐνῶ εἶναι συγχρόνως καί φαρισαϊσμός. Ὁ δῆθεν ἀμερόληπτος προσπαθεῖ νά ξεγελάσῃ ὄχι μόνο τόν ἑαυτό του καί τούς ἄλλους, ἀλλά καί τόν ἴδιο τόν Θεό. Γι' αὐτό, λοιπόν, τέτοια ἀμεροληψία καλύτερα νά μᾶς λείπη. Εἶναι συμμαχία μέ τήν ἀδικία. Τήν βοηθεῖ. Τήν ἀποθρασύνει.

Ἄλλο καμουφλάρισμα τῆς δειλίας μας εἶναι νά κάνουμε ὅτι δῆθεν δέν καταλαβαίνουμε. Ἄς ὑποθέσουμε πώς εἴμαστε σέ μιᾶ ὀμάδα καί κάποιος ἀπό τά μέλη της πρέπει νά ἀναλάβῃ κάποιον ἔργο, πού χρειάζεται ἀφοβία. Ἐμεῖς, γιά νά μή φανοῦμε ὅτι εἴμαστε δειλοί, κάνουμε πώς δῆθεν δέν καταλαβαίνουμε περί τίνος πρόκειται, ἢ ὅτι δέν τό πήραμε εἶδησι καί τά ὅμοια. Ἐνῶ θά ἦταν πολύ καλύτερο νά εἶχαμε τουλάχιστον τό θάρρος νά ὁμολογήσουμε τή δειλία μας.

Δειλία ἐπίσης καί ἔλλειψις ἀνδρισμοῦ εἶναι ἡ προφασιολογία. Ἡ φοβερή αὐτή καί ἐκνευριστική γιά τούς ἄλλους πληγή, ἡ προφασιολογία. Ἐκάμαμε κάποιον σφάλμα, τί ὠραῖο καί τί ἀνδρικό θά ἦταν νά ὁμολογήσουμε, ὅπως καί ἄλλοτε ἔχουμε πῆ, τό σφάλμα μας. Ἀντί ὅμως νά σκεύσουμε νά κάνουμε αὐτό, ἀρχίζουμε μέ ἕνα σωρό ἀνοησίες νά προσπαθοῦμε νά δικαιολογηθῶμε: "Ἄν ἤξερα τοῦτο καί ἐκεῖνο, ἐγώ δέν θά εἶχα ἐνεργήσει κατ' αὐτόν τόν τρόπο" ἢ "ξέρεις, ἐγώ εἶχα τήν ἐντύπωση, πώς δέν μου εἶπαν νά κάμω τό καί τό" καί οὕτω καθ' ἑξῆς. Προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, ὅπως λέει ὁ λαός.

Ἐνῶ δ ἄφοβος ἄνθρωπος, ὁ ἀνώτερος ἄνθρωπος, ὅταν κάνει ἓνα λάθος, ἔχει καί τό θάρρος νά τό ὁμολογήσῃ.

Αὐτό ἄλλωστε εἶναι τό καλύτερο καί αὐτό μᾶς συμβουλεύει τό Πνεῦμα ~~κἀκῆκῆκῆκ~~ τοῦ Θεοῦ: " Ἐάν ὁμολογῶμεν τάς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστί καί δίκαιος, ἵνα ἀφῆ ἡμῖν τάς ἁμαρτίας καί καθάρσῃ ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀδικίας". Ἐάν, δηλαδή, ὁμολογοῦμε τά σφάλματά μας, ὁ Θεός εἶναι ἀξιόπιστος καί δίκαιος καί θά τηρήσῃ τήν υπόσχεσή Του, νά μᾶς τά συγχωρήσῃ καί νά μᾶς καθάρσῃ ἀπό κάθε ἀδικία καί παράβαση τοῦ Νόμου Του.

Μέ τήν ἄφοβη ὁμολογία τοῦ σφάλματός μας ἔχουμε ἐπομένως καί ἄλλο κέρδος. Πέρνουμε τή σγχώρησιν ἀπό τόν Θεό, ἐφ ὅσον ἐκδηλώνουμε τήν μετάνοιά μας. Ἀλλά καί κάτι ἄλλο: ἔχουμε καί τήν εὐκαιρία νά ἐπανορθώσουμε τό σφάλμα μας καί νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τό βάρος τῆς ἐνοχῆς. Ἐνῶ μέ τίς προφάσεις καί τίς δικαιολογίας ὅχι μόνο τίποτε ἀπ' αὐτά δέν πετυχαίνουμε, ἀλλά προσθέτουμε καί ἄλλο ἁμάρτημα: ὅτι προσπαθοῦμε νά ξεγελάσουμε καί τοὺς ἄλλους καί τόν Θεό.

Ἄν πῆς πιά καί γιά τήν δυνατότητα νά μοιάσουμε μέ τόν Κύριό μας; Οὔτε λόγος νά γίνεταί!

Ὁ Πατήρ Ἱερώνυμος